Kız ve Yabani Midilliler

Aysel Banu YAVUZAL

Kız ve Yabani Midilliler

Aysel Banu YAVUZAL

Rüzgârlı, aydınlık bir sabah, Lily adında küçük bir kız annesiyle birlikte kumsalda yürüyordu. Başında sarı bir güneş şapkası, üstünde minik beyaz noktalı gök mavisi bir elbise vardı. Kırmızı spor ayakkabıları kabukların üzerinde çıtır çıtır ses çıkarıyordu. Deniz rüzgârı, dalgalı koyu kahverengi saçlarını çilli burnunun üzerine savuruyordu. Sonra, kıyının çok ilerisinde bir şeyin hareket ettiğini gördü.

Lily durdu ve parlak kahverengi gözlerini kısarak baktı. Bir yabani midilli sürüsü suyun kenarı boyunca koşuyordu! Tüyleri kahverengi, kestane rengi, siyah ve alacalı yamalıydı. Uzun yeleleri ve kuyrukları deniz rüzgârında küçük bayraklar gibi dalgalanıyordu. Sağlam kısa bacaklarının altından kumlar toz gibi havalanıyordu. Lily'nin ağzı, ön dişlerinin arası açık küçük bir gülümsemeyle aralandı.

'Anne, bak!' diye fısıldadı Lily, parmağıyla işaret ederek. Annesi güneş gözlüğünü kısa kıvırcık siyah saçlarının üzerine itti ve gülümsedi. 'Yabani midilliler,' dedi yumuşak bir sesle. 'Tam burada, bu sahilde yaşıyorlar. Burası onların yuvası.' Lily midillilerin arka ayaklarını havaya kaldırıp tek bir mutlu sürü gibi birlikte dörtnala koşmalarını izledi. Hayatında hiç bu kadar özgür bir şey görmemişti.

Lily bir adım ileri attı. Sonra bir adım daha. Midilliler çok yumuşak ve cana yakın görünüyordu, küçük bir tayın yüzünde beyaz bir leke vardı. 'Sadece onları okşamak istiyorum,' dedi Lily. 'Merhaba demek istiyorum.' Kırmızı spor ayakkabısını sürüye doğru koşmak için kaldırdı. Kalbi heyecandan ve istekten güm güm güm atıyordu.

Annesi nazikçe elini tuttu. 'Bekle, canım,' dedi sakin ve sevecen sesiyle. 'Yabani midillilerin kendi alanlarına ihtiyacı var. Yakınlarına koşarsak onları korkutabiliriz. Korkmuş bir midilli yaralanabilir ya da bir anne tayından uzaklaşabilir.' Lily küçük taya baktı ve dudağını ısırdı. Kimseyi korkutmak istemiyordu.

'Onları buradan izleyebilir miyiz?' diye sordu Lily. Annesi başını salladı ve sıcak kumun üzerine oturdu. Lily de yanına çöktü ve küçük bez sırt çantasını çıkardı. Dizlerini kucaklayıp sürüyü güvenli bir mesafeden izledi. Midilliler başlarını bile kaldırmadılar. Otlanmaya ve kuyruklarını sallamaya devam ettiler.

Lily uzaktan çok şey görebiliyordu. Kestane rengi bir midilli kum tepelerinin yanındaki tuzlu otları kemiriyordu. İki genç tay mutlu halkalar çizerek birbirini kovalıyor, küçük kum bulutları havalandırıyordu. Yaşlı siyah bir midilli hareketsiz durup rüzgârın uzun yelesini karıştırmasına izin veriyordu. Kendi aralarında sakin ve rahat görünüyorlardı, tek büyük bir aile gibi.

'Neden sahilde kalıyorlar?' diye sordu Lily. Annesi kıyı boyunca işaret etti. 'Burası onların yuvası,' dedi. 'Otları yiyorlar, tatlı su içiyorlar ve kum tepelerinde dinleniyorlar. Burada ihtiyaçları olan her şeye sahipler. Özgürler.' Lily bu kelimeyi düşündü. Özgür. Dalgaların üzerindeki rüzgârlı gökyüzü gibi büyük ve geniş hissettiriyordu.

Lily sahilde havlayan bir köpekle yürüyen bir aile fark etti. Midilliler başlarını kaldırdı ve ayaklarını yerde sürüdü. Anne midilli tayını arkasına aldı. 'Endişeli görünüyorlar,' diye fısıldadı Lily. Annesi başını salladı. 'Midilliler kalabalık hissettiklerinde tedirgin olurlar. Bu yüzden ziyaretçiler mesafelerini korumalı. Bu, midillilerin güvende ve özgür kalmasına yardımcı olur.'

Lily ailenin köpeklerini geri çevirip sürünün etrafından geniş bir yay çizerek yürüdüklerini izledi. Yavaşça midilliler yeniden sakinleşti. Taylar oynamaya geri döndü. Yaşlı siyah midilli başını otlamak için eğdi. Lily tuttuğunu fark etmediği nefesini bıraktı. 'Yine mutlular,' dedi. 'Çünkü o insanlar onlara yer verdi.'

Sonra sürü hareket etmeye başladı. Önce bir midilli tırıs gitti, sonra bir diğeri ve kısa süre sonra hepsi ıslak kum boyunca birlikte koşuyordu. Rüzgârda savrulan yeleleri arkalarında dalgalanıyor, taylar arka ayaklarını havaya kaldırıyordu. Lily ayağa fırladı ve ellerini çırptı. 'Ne kadar mutlu olduklarına bakın!' diye bağırdı. 'Rüzgâr gibi koşuyorlar!'

Annesi gülümsedi ve yanında durdu. 'İşte bu mutluluk özgürlüğün nasıl göründüğüdür,' dedi. 'Koşabiliyorlar çünkü burada bir yuvaları ve yabani olmak için yerleri var.' Lily ellerini birbirine bastırdı. Göğsünün içinde yeni ve sıcak bir şey anladı. Uzaktan izlemek bir şeyi kaçırmak değildi. Midillilerin tam olarak kim oldukları gibi olmalarına izin vermekti.

Lily bez sırt çantasına uzandı ve küçük bir defter çıkardı. Dalgalanan yeleli bir midilli ve yüzünde beyaz leke olan bir tay çizdi. Altlarına, en güzel harfleriyle şöyle yazdı: MİDİLLİLERE YER VER. 'Kimse unutmasın diye,' dedi annesine. Annesi onu sıktı. 'İşte bu sevginin en nazik türü,' dedi.

O öğleden sonra Lily sahilde başka çocuklarla tanıştı. 'Midillileri gördün mü?' diye sordu kumlu dizleri olan bir çocuk. Lily çilli burnuyla başını salladı. 'Evet! Ama uzak durmalıyız,' dedi. 'Yabani midillilerin kendi alanlarına ve yuvalarına ihtiyacı var. Çok yaklaşırsak korkarlar.' Çocuklar dinlediler ve hep birlikte sürüyü güvenli, sessiz bir mesafeden izlediler.

Eve dönerken Lily karşılaştığı herkese anlattı. Dondurma satan hanıma ve plaj sandalyelerini katlayan adama anlattı. 'Bu sahilde yabani midilliler yaşıyor,' dedi. 'Burası onların yuvası ve özgürce koşmak için yere ihtiyaçları var. Onları sevmenin en nazik yolu uzaktan izlemektir.' Annesi arabaya kadar yumuşak gülümsemesini korudu.

Şimdi Lily midilli çizimini yatağının üstünde tutuyor. Yelelerindeki rüzgârı ve kumda oynayan tayları hatırlıyor. Yabani midillilerin, tıpkı denizin kıyıya ihtiyacı olduğu gibi, yuvalarına ve özgürlüklerine ihtiyacı olduğunu biliyor. Ve tanıştığı herkese söylüyor: mesafeni koru, sessizce izle ve koşmalarına izin ver. Yabani bir şeyi en iyi böyle seversin.